

1 Korintiërs 14: 1-19

Het is al vanaf hoofdstuk 12 dat Paulus onderwijs geeft aan de Korintiërs over de gaven van de Heilige Geest. In hoofdstuk 12 heeft hij benadrukt dat het belangrijk is dat de gemeente inziet dat er onder gelovigen heel veel verschillende gaven zijn. Paulus maakt de vergelijking met een lichaam met verschillende lichaamsdelen die allemaal een verschillende functie hebben. Het is de bedoeling dat al die lichaamsdelen meewerken aan de opbouw van het lichaam. In het lichaam zijn grote verschillen, maar er kan niemand gemist worden.

In het 13^e hoofdstuk heeft Paulus vooral benadruk vanuit welke houding met de gaven omgegaan moet worden. En zo schreef hij zijn loflied op de liefde. *Al was het dat ik met de tongen van mensen en van de engelen sprak, maar ik had de liefde niet, ik was als schallend koper, een rinkelend cimbaal (13:1).*

In het 14^e hoofdstuk gaat Paulus verder met onderwijs over gaven en legt uit hoe hij wil dat in de gemeentelijke samenkomsten wordt omgegaan met gaven. Ook hier zien we de nadruk op de opbouw van de gemeente. Het doel van de samenkomst is dat alle gemeenteleden opgebouwd worden en dat degenen die een aandeel hebben hun gaven inzetten voor de opbouw van het geheel. En om die reden zien we nu dat Paulus het spreken in tongen relateert.

In de kerken zijn door de eeuwen twee verschillende reacties waar te nemen geweest op deze zogenaamde tongentaal. In veel behoudende kerken heeft men de zogenaamde streeptheologie verkondigd, dit houdt in dat men meent dat de gaven, en dan in het bijzonder de bijzondere gaven zoals tongentaal en genezing, alleen gegeven waren aan de apostelen en aan de kerk van de eerste eeuw. Bij het voltooiën van de Bijbel waren deze tekenen volgens de aanhangers van deze theorie niet meer nodig. De vraag is natuurlijk of de aanhangers van deze theologie zich hebben laten leiden door de praktijk of door de Bijbel. Het is waar dat in de kerkgeschiedenis bepaalde gaven steeds minder voorkwamen, maar dat kan ook zijn omdat er minder aandacht voor het werk van de Heilige Geest was.

In de andere hoek van de kerkelijke kaart, in de meer charismatische hoek en in pinksterkringen, is juist veel aandacht voor deze gaven. Er zijn gemeenten waar geleerd wordt dat de gave van tongentaal in principe aan elke christen gegeven is. Meestal gelooft men dat deze gave onder handoplegging ontvangen wordt als een soort extra zegen van de Heilige Geest. Deze tweede zegen, tot geloof komen in

Christus is de eerste zegen, noemt men over het algemeen de doop met de Geest. Gelovigen die deze gave nooit ontvangen hebben worden dan soms als minder geestelijk, of minder vervuld gezien.

Het is wel goed om tot ons te laten doordringen hoe de apostel Paulus over de tongentaal spreekt. In de eerste plaats is het opmerkelijk dat er maar één brief van Paulus over tongentaal gaat, nl. de 1e Korinthebrief. In deze gemeente werd deze gave veel gepraktiseerd en ook als belangrijk gezien. In hoofdstuk 12:30 gaat Paulus er van uit dat niet alle mensen in de gemeente in tongen spreken. Daarom denk ik dat Pinksterbroeders die menen dat iedereen in tongen zou moeten spreken niet gelijk hebben. Er zijn ook andere gaven en die zijn net zo belangrijk. Misschien nog wel belangrijker omdat de andere gaven tot stichting van de gemeente zijn.

Anderzijds zien we in hoofdstuk 13:8 dat de tongen inderdaad zullen verstommen, dat lijkt de streeptheologie te bevestigen, maar, schrijft Paulus iets verderop, dat zal pas gebeuren als het volmaakte komt (13:10). Omdat het volmaakte nog niet is aangebroken lijkt het me voor de hand liggend dat de gave van tongentaal nog steeds voorkomt. Vandaar dat de streeptheologie naar mijn idee ook niet Bijbels te verdedigen is.

Dus we mogen aannemen dat tongentaal nog steeds voorkomt en we mogen aannemen dat deze gave niet aan iedere gelovige is gegeven.

Laten we eens gaan kijken hoe Paulus wil dat er mee omgegaan wordt?

Over het algemeen kun je zeggen dat alle geestesgaven aan de gemeente gegeven zijn tot opbouw van het geheel van de gemeente. De tongentaal is hier een uitzondering op. Wie in een tong spreekt sticht zichzelf, zegt Paulus in hoofdstuk 14:4. En om die reden wil Paulus dat in de samenkomst van de gemeente niet in tongentaal wordt gesproken. Je mag best jezelf stichten door tongentaal, maar omdat het voor de rest onverstaaanbaar is, voegt het niets toe aan de opbouw van de gemeente. Daarom adviseert Paulus om de tongentaal te beperken tot in je binnenkamer, waar je alleen tot God bidt. Het wordt anders als je de verklaring van wat je in tongen zegt erbij krijgt van de Heilige Geest. Want in dat geval krijgen je woorden weer een stichtend karakter voor de andere aanwezigen.

Paulus adviseert in het 1e vers om twee dingen na te streven. In de eerste plaats, en daarmee grijpt hij terug op hoofdstuk 13, roept hij op om de liefde na te jagen. Deze agapè-liefde is de dienstbare liefde die je bij Jezus ook zo duidelijk terug ziet. Niet je

eigen belang zoeken, maar het belang van de ander. Ten tweede stimuleert Paulus om je uit te strekken naar de gave van profetie. Hij geeft er de uitleg bij. Wie profeteert spreekt stichtend, vermanend en bemoedigend. Een profeet heeft het vermogen gekregen van de Heilige Geest om Gods Woord toe te passen op de actuele situatie zodat de toehoorders opgebouwd worden. Een preek kan in die zin profetisch zijn, maar we moeten profetie niet beperken tot de preek. In Korinthe kwam het voor dat meerdere mensen profeteerden tijdens de samenkomst. In die zin is er bijbels gezien geen enkel bezwaar dat er mannen en vrouwen in de gemeente profeteren. In hoofdstuk 11 heeft Paulus vrouwen wel verboden om met onbedekt hoofd te profeteren. Niet het profeteren door vrouwen was fout, maar het rebellerend gedrag van de vrouwen die hun hoofddoek hadden afgegooid tijdens het bidden en het profeteren werd daar aan de kaak gesteld. Dat was in de cultuur van de Korintiërs puur losbandig en daarom niet acceptabel.

Als er geprofeteerd wordt in de gemeente hoeven de luisteraars het niet allemaal voor zoete koek te slikken. Ook de luisterende gelovigen hebben de Geest ontvangen en mogen onder de leiding van de Geest onderzoeken of hetgeen gezegd wordt in overeenstemming is met Gods wil. Predikers en sprekers zijn onvolmaakt, de Bijbel is het volmaakte woord van God. Nu wij leven in de tijd na de voltooiing van de Heilige Schrift is het aan ons om alles wat gebeurt in de dienst te toetsen aan Gods Woord. De gemeente heeft daarin een gezamenlijke verantwoordelijkheid. We zijn verantwoordelijk voor elkaars geestelijk welzijn. En het zal duidelijk zijn dat we daar de leiding van de Geest voor nodig hebben. Als we ons voor Gods Geest openstellen zal Hij ons de weg wijzen als we preken, als we luisteren, als we getuigen en als we bidden.

AMEN